

Arrest

nr. 287 066 van 3 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien het verzoekschrift dat via JBOX op 31 maart 2023 werd ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing van 25 januari 2023.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2023 om 10u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. RAUX, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 maart 2021 wordt aan verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 258 895 van 30 juli 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 6 december 2021 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2.1. Op 17 januari 2022 neemt de gemachtigde van de Burgemeester van de stad Turnhout een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag. Bij arrest nr. 270 569 van 28 maart 2022 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.2.2. Op 25 januari 2023 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoekster op 1 februari 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.12.2021 werd ingediend en op data van 15.09.2022, 19.09.2022, 01.11.2022 en 25.01.2023 werd geactualiseerd door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar zoon legaal in België verblijft en dat zij van hem afhankelijk is. Dit feit kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont niet aan op welke manier zij afhankelijk zou zijn van haar zoon. Ze legt enkel een medicatieoverzicht dd. 15.10.2017 voor, maar hieruit kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat zij afhankelijk is van haar zoon. Bovendien verblijft haar zoon als sinds 2012 in België terwijl betrokkene, volgens haar eigen verklaringen, pas sinds 2020 in België verblijft. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op haar gezondheidstoestand waarvoor zij reeds langdurig opgevolgd zou worden en waarvoor zij een uitgebreide lijst medicatie zou nemen. Ter staving hiervan legt zij haar medicatielijst dd. 15.10.2017 voor, opgesteld door haar huisarts te Rotterdam. Echter, we merken op dat dit attest dateert van meer dan vijf jaar geleden waardoor het dus slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde heeft. Betrokkene legt bovendien geen enkel stuk voor van een Belgische arts. Zij toont aldus niet aan dat zij ook in België wordt opgevolgd voor de door haar ingeroepen medische problematiek. Deze vaststelling, dat zij in België niet op controle gaat, ondermijnt haar bewering dat er sprake is van een ernstige medische problematiek. Evenmin blijkt uit het voorgelegde attest dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij haar banden met Suriname stelselmatig verloren zou zijn waardoor het voor haar bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren. Echter, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn/haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene is immers geboren en getogen in Suriname en verblijft pas sinds 2020 in België, volgens haar eigen verklaringen (hoewel zij beweert daarvoor reeds in Nederland verbleven te hebben). Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op haar samenwoning met en afhankelijkheid van haar zoon, dhr. B.K.. Echter, de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu toont betrokkene niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Het voorgelegde medicatie attest dd. 15.10.2017 toont op geen enkele wijze enige afhankelijkheid aan. Ook de voorgelegde arbeidsovereenkomsten en loonfiches van haar zoon tonen geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. Ze tonen enkel aan dat hij hier recent een inkomen verdient uit arbeid. Ook het feit dat zij samenwoont met haar zoon toont op zich niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze elementen dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Deze vaststelling blijkt verder uit het feit dat haar zoon reeds sinds 2012 in België verblijft en dat betrokkene zelf pas in 2020 naar België kwam. Betrokkene blijkt aldus perfect in staat om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar zoon. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel stuk voorlegt. Betrokkene toont dan ook niet aan dat zij hier een netwerk opbouwde dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat

in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer naar het land van herkomst ertoe zal leiden dat zij haar leven dat zij reeds langdurig in België opgebouwd zou hebben, moet achterlaten. Betrokkene toont niet echter niet. We merken ook op dat betrokkene pas sinds 2020 in België zou verblijven en geen enkel stuk voorlegt waaruit zou moeten blijken dat zij hier haar leven heeft opgebouwd. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een langdurige en intense binding met België, dat zij een heel integratieparcours afgelegd zou hebben en dat zij de intentie zou hebben om verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waar zij de facto reeds deel van uitmaakt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot haar vermeende integratie. (...)"

1.3. Op 25 januari 2023 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 288 628.

1.4. Op 27 maart 2023 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Tegen deze beslissing wordt bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 290 891.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Verzoekster vordert in haar verzoekschrift het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet. Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn."

Artikel 44, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terughervingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, te dezen de beslissing van 25 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, slechts onvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terughervingsmaatregel die imminent is (geworden). Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

In casu maakt verzoekster het voorwerp uit van een beslissing van 27 maart 2023 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing, die aan verzoekster werd betekend op dezelfde dag, maakt de verwijdering van verzoekster imminent nu zij de vasthouding van verzoekster beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft op vrijdag 31 maart 2023, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 27 maart 2023 ingediend. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn van vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid, *iuncto* artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 288 624, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van verzoekster imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook onvankelijk. Verwerende partij betwist de onvankelijkheid van laatstgenoemde vordering ook niet.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid, *iuncto* artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid, *iuncto* artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(…)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoekster expliciet gewezen op de afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar zoon met wie zij samenwoont in België als buitengewone omstandigheid.

Door verzoekster werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf aangehaald dat zij de nationaliteit heeft van Suriname. Zij is afkomstig uit Paramaribo, alwaar zij geboren werd op 19 mei 1966. Verzoekster is verblijvende te 2300 Turnhout, (...).

Op 6 maart 2021 (omstreeks 17u00) werd verzoekster geïntercepteerd door de lokale politie van Turnhout. Verzoekster overhandigde haar Surinaams paspoort (afgegeven door het Consulaat Generaal van de Republiek Suriname te Amsterdam), met een geldigheidsduur van 10 november 2015 tot 10 november 2020. Zij liet tevens haar vingerafdrukken nemen.

Verzoekster werd zéér kort ondervraagd door de lokale politie. Zij werd gevraagd waar zij verbleef en wat haar legaal verblijf was. Verzoekster gaf hierop aan dat zij verblijft bij haar zoon in België (de heer K. B. (...), °23.01.1997). Hij verblijft op hetzelfde adres als verzoekster. Zij is van haar zoon afhankelijk,

zoals door verzoekster aangehaald in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door de gemachtigde wordt hierover geoordeeld als volgt: “(...)”.

Uit deze beoordeling blijkt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de samenwoning van verzoekster en haar zoon, waaruit een belangrijke afhankelijkheidsband volgt. Er wordt ook geen rekening gehouden met de overgemaakte loonfiches van de zoon van verzoekster waaruit blijkt dat hij werkzaam is en derhalve een inkomen heeft. Verzoekster heeft zelf geen inkomen en is dus niet in staat om te voorzien in haar levensonderhoud. Dit is slechts mogelijk door tussenkomst van haar zoon. Hij zorgt voor de meest essentiële zaken: onderdak, voeding en hygiëne. Hiermee blijkt echter geen rekening te zijn gehouden door de gemachtigde in de gemaakte beoordeling.

Het opleggen van de verplichting om terug te keren naar Suriname zou evenwel als gevolg hebben dat de band tussen verzoekster en haar zoon zou worden doorbroken, hetgeen weldegelijk een “ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt” omdat dit de verdere samenwoning tussen verzoekster en haar zoon onmogelijk zou maken. Hierdoor wordt niet enkel hun (familiale) band in belangrijke mate doorbroken, maar wordt het eveneens onmogelijk gemaakt om de materiële hulp die verzoekster verkrijgt van haar zoon verder te ontvangen. Daarbij gaat het in eerste instantie om onderdak, hetgeen niet langer mogelijk is indien zij het land moet verlaten. Het staat bovendien vast dat de zoon van verzoekster langdurig in België verblijft, hij een legaal verblijf heeft en hij werkzaam is in België, waardoor niet zomaar kan worden aangenomen dat de zoon van verzoekster in staat moet worden geacht om zijn moeder te vergezellen naar Suriname. Ook dit element werd niet overwogen door de gemachtigde.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Verzoekster benadrukte in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet dat zij een langdurige en intense binding met België heeft opgebouwd gedurende haar leven en de periode dat zij in België woonachtig is.

In tegenstelling tot haar binding met België, benadrukte verzoekster dat zij haar band met Suriname (het land waar zij de nationaliteit van bezit) stelselmatig verloren heeft. Verzoekster verbleef eerder in Nederland en is thans langdurig woonachtig in België. Verzoekster is sinds haar aankomst in België niet meer naar Suriname teruggekeerd. Het is voor verzoekster dan ook bijzonder moeilijk om voor maanden naar Suriname te verhuizen, onwetende wanneer zij terug kan keren naar het land waar zij sociaal geworteld is en alwaar haar zoon verblijft.

Door de gemachtigde worden deze ingeroepen elementen beoordeeld als volgt: “(...)”.

De gemachtigde stelt dat verzoekster pas sinds 2020 verblijvende is in België en dat zij slechts zou beweren – en dus niet bewijzen – dat zij voor haar aankomst in België in Nederland zou verbleven hebben. Mede hierdoor worden de banden van verzoekster met Suriname niet ondergeschikt geacht met de banden die zij heeft met België.

De gemachtigde miskent echter dat verzoekster en medicatielijst heeft overgemaakt, opgesteld door een huisarts in Rotterdam met als datum 15 oktober 2017 (zoals de gemachtigde zelf vermeldt in de beoordeling naar de medische problematiek van verzoekster). Uit dit document blijkt dat verzoekster weldegelijk langdurig in Nederland verblijvende was alvorens hij toekwam in België, minstens diende de gemachtigde met (de datum van) dit stuk rekening te houden in de gemaakte beoordeling of verzoekster voorheen in Nederland heeft verbleven. Hieruit kan namelijk worden afgeleid dat verzoekster langdurig in Nederland heeft verbleven, waardoor zij bijgevolg afwezig is gebleven uit Suriname. Dit element dient weldegelijk zorgvuldig te worden overwogen alvorens wordt gesteld dat de terugkeer naar Suriname mogelijk zou zijn.

Dit is in casu niet gebeurd.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Suriname, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium “tijdelijk” en een “korte” periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Suriname om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode – dewelke fundamenteel is in de beoordeling – omschrijft als “tijdelijk” of “kort”, zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder “tijdelijk” of “kort” verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, “tijdelijk” of “kort”, in de mogelijkheid zou zijn om in Suriname te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er bijna 14 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (25.01.2023) en het moment van het indienen van de aanvraag (06.12.2021), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de door haar aangehaalde elementen, met name het feit dat haar zoon legaal in België verblijft en dat zij van hem afhankelijk is, haar gezondheidstoestand, het feit dat zij haar banden met Suriname stelselmatig verloren zou zijn, het feit dat een terugkeer naar haar land van herkomst ertoe zal leiden dat zij haar leven dat zij reeds langdurig in België opgebouwd zou hebben moet achterlaten en de elementen van lang verblijf en integratie, “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag van verzoekster van 6 december 2021 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de elementen die zij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij deze aanvraag niet in haar land van oorsprong heeft ingediend geen buitengewone omstandigheden vormen.

Verzoekster voert aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij met haar zoon samenwoont en de *“belangrijke afhankelijkheidsband”* die daaruit volgt. In de bestreden beslissing wordt op dat vlak nochtans gesteld dat het feit dat zij samenwoont met haar zoon op zich niet aantoonde dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid en dat deze elementen op actieve wijze aangetoond dienen te worden en niet impliciet af te leiden vallen uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. De gemachtigde voegt daar nog aan toe dat de zoon van verzoekster *“reeds sinds 2012 in België verblijft”* en dat verzoekster zelf pas in 2020 naar België kwam, zodat verzoekster *“perfect in staat (blijkt) om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar zoon”*. Uit deze motieven blijkt duidelijk dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekster met haar zoon samenwoont. Verzoekster toont niet aan dat de overwegingen in de bestreden beslissing in dit verband feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Verzoekster voert ook aan dat geen rekening gehouden wordt met de loonfiches van haar zoon die zij overmaakte en waaruit blijkt dat haar zoon werkzaam is en dus een inkomen heeft. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat ook de voorgelegde arbeidsovereenkomsten en loonfiches van haar zoon *“geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan(tonen)”* en enkel aantonen dat haar zoon *“hier recent een inkomen verdient uit arbeid”*. Ook hiermee wordt dus rekening gehouden in de bestreden beslissing. Waar verzoekster laat gelden dat zij zelf geen inkomen heeft en dus niet in staat is om te voorzien in haar levensonderhoud en dat dit slechts mogelijk is door tussenkomst van haar zoon die voor de meest essentiële zaken zoals onderdak, voeding en hygiëne zorgt, stelt de Raad vast dat zij dit niet heeft aangehaald in haar machtigingsaanvraag, zodat zij de gemachtigde niet

dienstig kan verwijten daarmee geen rekening te hebben gehouden. Hoe dan ook beperkt verzoekster zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs waar zij stelt dat zij niet in staat is om te voorzien in haar levensonderhoud en toont zij met deze loutere bewering en het voorleggen van de arbeidsovereenkomsten en loonfiches van haar zoon niet aan dat zij van deze laatste afhankelijk is en dat zij onmogelijk, desnoods met financiële ondersteuning van haar zoon, tijdelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Waar verzoekster nog laat gelden dat het opleggen van de verplichting om terug te keren naar Suriname als gevolg zou hebben dat de band tussen haar en haar zoon zou worden doorbroken en dat dit wel degelijk een *“ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”* omdat dit de verdere samenwoning tussen haar en haar zoon onmogelijk zou maken, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat om *in concreto* toe te lichten waarom dit tot gevolg zou hebben dat een verdere samenwoning in de toekomst met haar zoon hierdoor onmogelijk zou zijn. Verzoekster reikt geen concrete elementen aan waaruit dit kan blijken en heeft dit overigens ook niet aangehaald in haar machtigingsaanvraag.

Waar verzoekster nog stelt dat niet zomaar kan worden aangenomen dat haar zoon in staat moet worden geacht om haar te vergezellen naar Suriname, stelt de Raad opnieuw vast dat verzoekster heeft nagelaten om dit bij het indienen van haar aanvraag als buitengewone omstandigheid aan te duiden. Bovendien wijst de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing op het gegeven dat de zoon van verzoekster *“reeds sinds 2012 in België verblijft”* en dat verzoekster zelf pas in 2020 naar België kwam, zodat verzoekster *“perfect in staat (blijkt) om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar zoon”*. Verzoekster brengt geen concrete argumenten of elementen aan waaruit blijkt dat deze overweging feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is.

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift ook op dat zij haar band met Suriname stelselmatig verloren heeft, dat zij eerder in Nederland verbleef en thans langdurig woonachtig is in België. Zij verwijt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris te miskennen dat zij op 15 oktober 2017 een medicatielijst heeft overgemaakt, opgesteld door een huisarts in Rotterdam, waaruit blijkt dat zij *“weldegelijk langdurig in Nederland verblijvende was alvorens hij toekwam in België”*. Verzoekster toont hiermee echter niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt gesteld dat zij geboren en getogen is in Suriname en pas sinds 2020 in België verblijft. Zij toont dan ook evenmin aan dat het kennelijk onredelijk is te stellen dat *“(h)aar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden (...) geenszins vergeleken (kunnen) worden met haar relaties in het land van herkomst”*, temeer *“daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan”*.

Verzoekster merkt in haar verzoekschrift ten slotte nog op dat in de bestreden beslissing herhaaldelijk wordt gesteld dat zij in afwachting van een beslissing in het kader van haar machtigingsaanvraag slechts voor een *“tijdelijke”* of *“korte”* periode in Suriname moet verblijven. Zij hekelt dat niet wordt omschreven wat *“tijdelijk”* of een *“korte”* periode is. De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster perfect in staat blijkt *“om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar zoon”*, nu haar zoon meerderjarig is en zij niet aantoonbaar dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien ligt de motivering van de bestreden beslissing in lijn met de erin aangehaalde vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Raad van State en toont verzoekster niet aan dat een verwijzing naar deze rechtspraak *in casu* onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Verzoekster toont immers niet aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om een verblijfsmachtiging in te dienen definitief zou zijn of dermate lang zou duren dat het kennelijk onredelijk zou zijn om deze terugkeer niet te beschouwen als een omstandigheid die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in haar land. De omstandigheid dat er bijna 14 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de bestreden beslissing en het moment van het indienen van de aanvraag doet hieraan geen afbreuk nu verzoekster niet aantoonbaar dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om voor een dergelijke periode naar haar land terug te keren.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan *prima facie* niet worden aangenomen.

3.2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan *prima facie* niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.2.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan *prima facie* niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.2.5. Het enig middel is niet ernstig.

3.2.3. Er is bijgevolg niet voldaan aan één van de twee cumulatieve voorwaarden om tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen. De andere cumulatieve voorwaarde dient dan ook niet verder te worden onderzocht.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

D. DE BRUYN